

„Hiszed ezt?” (Jn 11,26)

Jézus úton van Betániába, ahol Lázár már négy napja halott. A nővére Márta, amint hírért veszi, reménykedve rohan elébe. Jézus nagyon szerette őt és a nővérét, Máriát, valamint Lázárt, ezt az evangélium is hangsúlyozza[1]. Márta, bár szomorúan, de kinyilvánítja az Úrnak a belé vetett bizalmát, mert meg van győződve arról, hogy ha ott lett volna velük a testvére halála előtt, akkor az még mindig élne, és hiszi, hogy most is minden kérése, amellyel Istenhez fordul, meghallgatásra talál. Ebben erősíti meg Jézus: „Testvéred feltámad.”[2]

„Hiszed ezt?”

Miután tisztázza vele, hogy ez most Lázár visszatérésére vonatkozik a testi életbe itt és most, hogy nem csak arra gondol, ami a hívőkre vár a haláluk után, Jézus kitartó hitet kér Mártától. Hitet nemcsak abban, hogy ő itt csodákat tud tenni – amit János evangélista „jeleknek” nevez –, hanem hogy neki és minden hívőnek valóban új életet és feltámadást ajándékozik. „Én vagyok a feltámadás és az élet”[3] – állítja Jézus. És a hit, amit Mártától kér, az személyes kapcsolatot, aktív és dinamikus hozzá tartozást jelent. A hit nem olyan, mint egy szerződéskötés, amelyet egyszer aláírunk, és aztán nem olvasgatjuk; az igazi hit átalakítja és áthatja a mindennapi életünket.

„Hiszed ezt?”

Jézus arra hív, hogy itt és most új életet éljünk. Meghív, hogy minden nap megtapasztaljuk ezt, tudva, hogy ő maga hozta ezt el nekünk – ahogy karácsonykor újra rácsodálkoztunk –, ő keresett meg minket elsőként, mert eljött közénk.

Hogyan válaszoljunk az ő kérdésére? Tekintsünk Mártára, Lázár nővére.

A Jézussal folytatott párbeszédben teljes hitvallást tesz a Jézusba vetett hitéről. Az eredeti görög szöveg még nagyobb erővel fejezi ezt ki. Az általa kimondott „hiszek” azt jelenti:

„eljutottam a hitre”, „szilárdan hiszem”, hogy „te vagy a Krisztus, az Isten Fia, aki eljön a világra”[4], annak minden következményével együtt. Mártában fokozatosan érlelődött meg ez a bizonyosság életének különböző körülményei között.

Az Úr hozzánk is intézi ezt a kérdését. Minket is arra kér, hogy nagylelkűen bízzunk benne, és ragaszkodjunk az ő életstílusához, amely a mindenki iránt nagylelkű és konkrét szereteten alapul. A kitartás pedig érleli a hitünket, mely meg is erősödik, mert napról napra látjuk, hogy beigazolódnak az életre váltott ígék. Ez a hit pedig megnyilvánul majd a hétköznapijaink mindenki iránti cselekedeteiben. Addig is az apostolokhoz hasonlóan kérhetjük Jézust: „Növelj bennünk a hitet!”[5]

„Hiszed ezt?”

„Az egyik lányom elvesztette az állását a többi kollégájával együtt, mert a kormány bezárta azt az állami ügynökséget, ahol dolgoztak” – meséli Dél-Amerikából Patricia. „Tiltakozásul táboroztam az iroda előtt. Megpróbáltam támogatni őket azzal, hogy részt vettem néhány tevékenységükben, ételt vittem nekik, vagy egyszerűen csak megálltam beszélgetni velük.

Nagycsütörtökön a csoportot figyelemmel kísérő papok úgy döntöttek, hogy az ünnepi szertartás keretében meg is hallgatják őket. Aztán felolvasták az evangéliumot és elvégezték a lábmosást, annak emlékére, amit Jézus tett. A jelenlévők többsége nem volt vallásos. Ennek ellenére itt az egység, a testvériség és a remény pillanatait élték meg. Úgy érezték, hogy átölelik őket, és meghatódva mondtak köszönetet azoknak a papoknak, akik mellettük álltak a bizonytalanságban és a szenvedésben.”

Jézusnak ezt az ígését választották a keresztyének egységéért rendezett imahét vezérfonalául 2025-ben. Imádkozzunk tehát és munkálkodjunk azért, hogy közös hitünk legyen a motorja a testvériség keresésének mindenkivel. Ez Isten vágya és javaslata az emberiség számára, de a mi részünkre is szükség van hozzá. Az ima és a tevékenységünk akkor lesz hatékony, ha az Istenbe vetett bizalomból és ennek megfelelő cselekedetekből fakad.

Silvano Malini és az életige csoport gondozásában

[1] Jn 11,5

[2] Jn 11,23

[3] Jn 11,25

[4] vö. Jn 11,27

[5] Lk 17,5

forrás: fokolare.hu